

HEIDI BLAKE

Pe baza unor investigații conduse de
BUZZFEED

DIN RUSIA, CU SÂNGE

Programul de asasinare brutale al
Kremlinului și războiul secret dus de
Vladimir Putin împotriva Vestului

BLAKE, HEIDI

Din Rusia, cu sânge : programul de asasinat brutale al Kremlinului și războiul secret dus de Vladimir Putin împotriva Vestului / Heidi Blake.

București : RAO Distribuție, 2020

Conține bibliografie

Index

ISBN 978-606-006-462-6

32

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

Heidi Blake

From Russia with blood

The Kremlin's ruthless assassination program

and Vladimir Putin's secret war on the west

Copyright © 2019, Heidi Blake

Toate drepturile rezervate

Din Rusia, cu sânge

Programul de asasinat brutale al Kremlinului

și războiul secret dus de Vladimir Putin împotriva Vestului

Traducere din limba engleză

GRAAL SOFT

© RAO Distribuție, 2018

Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-462-6

CUPRINS

Cuvânt-înainte	9
Introducere	15

Partea întâi

DOUĂ LUMI SE CIOCnesc

I	LONDRA, 1992	43
	OXFORDSHIRE, ANGLIA – 1996	49
II	MOSCOVA ȘI SANKT-PETERSBURG, 1994	55
III	DAVOS, ELVEȚIA, 1996	71
	MOSCOVA, 1998	74
IV	DOMENIUL WENTWORTH, SURREY, ANGLIA, 2001	90

Partea a doua

OLIGARHII ÎN EXIL

V	MAYFAIR, LONDRA, 2002	95
	PARIS, MOSCOVA ȘI LONDRA – 2000-2002	105
VI	LONDRA, TBILISI ȘI MOSCOVA – 2002	117
	MOSCOVA – OCTOMBRIE 2002	125
VII	LONDRA – 2003-2004	134

Partea a treia

RISCURILE MESERIEI

VIII	MIAMI, FLORIDA – 2004	154
	LONDRA ȘI MIAMI – 2004-2005	156
	LONDRA ȘI KIEV – 2004-2005	164
IX	OXFORDSHIRE ȘI SANKT-PETERSBURG – 2006	170
	LONDRA, MOSCOVA ȘI MIAMI – 2006	178

Partea a patra

PREȚUL

X	MUSWELL HILL ȘI MAYFAIR, LONDRA – VARA, 2006	187
	LONDRA ȘI MOSCOVA – OCTOMBRIE 2006	196
XI	LONDRA – OCTOMBRIE-NOIEMBRIE 2006	199
XII	LONDRA – NOIEMBRIE 2006	208

XIII	MINISTERUL DE INTERNE, LONDRA – NOIEMBRIE 2006.....	225
	STRADA DOWN, LONDRA – NOIEMBRIE 2006.....	228
	BERLIN, GERMANIA – 2007.....	233
	LONDRA – 2007.....	235
XIV	MOSCOVA, LONDRA ȘI EILAT – IUNIE 2007.....	239
	LONDRA – OCTOMBRIE 2007.....	252
XV	LONDRA, SURREY ȘI TBILISI – NOIEMBRIE 2007.....	255

Partea a șasea

PEREGRUZKA

XVI	OSETIA DE SUD, GEORGIA – AUGUST 2008.....	269
	GENEVA, ELVEȚIA – MARTIE 2009.....	271
	NEW YORK – IUNIE ȘI IULIE 2010.....	273
	LANGLEY, VIRGINIA.....	277
	POSTUL CIA DIN MOSCOVA.....	280
XVII	STRADA DOWN ȘI DOWNING STREET, LONDRA – DIN MAI PÂNĂ ÎN IULIE 2010.....	283
	PIMLICO, LONDRA – AUGUST 2010.....	286
	LONDRA – 2010-2012.....	290
	MOSCOVA – FEBRUARIE 2012.....	300
XVIII	ST. GEORGE'S HILL, SURREY – NOIEMBRIE 2012.....	304
	PARIS – NOIEMBRIE 2012.....	311
	CURTEA REGALĂ DE JUSTIȚIE, LONDRA – AUGUST 2012.....	315

Partea a șaptea

CĂDEREA

XIX	PARCUL FITNESS, ASCOT, ANGLIA – 23 MARTIE 2013.....	323
	CRIMEEA ȘI LONDRA – FEBRUARIE 2014.....	328
XX	MARYLEBONE, LONDRA – DECEMBRIE 2014.....	332
	WASHINGTON, DC – NOIEMBRIE 2015.....	341
XXI	CURTEA REGALĂ DE JUSTIȚIE, LONDRA – IANUARIE 2016.....	346
	RUSIA – FEBRUARIE 2016.....	351
	OXFORDSHIRE, ANGLIA – MAI 2016.....	353
	LONDRA – MARTIE 2018.....	356

	Mulțumiri.....	362
	Bibliografie.....	364
	Index.....	366

Această carte îi este dedicată lui Mark Schoofs, mereu o lumină călăuzitoare; tovarășilor mei de investigații Tom Warren, Richard Holmes, Jane Bradley, Jason Leopold și Alex Campbell, fără de care această poveste ar fi rămas îngropată. Și acelor membri curajoși ai presei independente din Rusia care-și riscă viețile în fiecare zi în goana lor după adevăr.

I

Londra, 1992

Tânărul avocat extravagant era mereu interesat să ocupe un loc cât mai în față în zborul cu avionul Concorde de la New York la Londra. Primele trei rânduri ale avionului supersonic erau rezervate pentru cei mai importanți oameni din avion și lui îi plăcea să se numere printre ei. Odată, se aflase lângă Jackie Onassis, și cu altă ocazie, vecinul lui fusese Eric Clapton, așa că se uita mereu cu un frison de nerăbdare la ceilalți pasageri care se îmbarcau, dornic să zărească viitoarea persoană importantă care i s-ar putea alătura.

Cuplul tânăr care s-a așezat de partea cealaltă a culoarului, pe locurile 1B și 1C, l-a captivat imediat. Era o dimineată rece de toamnă și bărbatul, care nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, purta o haină Armani, cu un guler de blană desăvârșit. Era înalt, bronzat și athletic, cu o barbă îngrijită și un nor de bucle brune încadrând un chip deschis, atrăgător. Însoțitoarea lui micuță avea trăsături ascuțite, cu valuri de păr blond căzându-i pe umerii hainei de piele moale, și un bebeluș nou-născut dormea în brațele ei. Avocatului i se părură niște oameni fantastici – și, fără îndoială, foarte îndrăgostiți. Trebuie să provină din familii foarte importante, a presupus el, din moment ce British Airways a considerat de cuviință să-i favorizeze, dându-le locuri pe rândul întâi.

Abia când avionul plana peste Atlantic, bărbatul înalt s-a aplecat peste culoar și a întins mâna către avocat.

– Scot Young, a zis el cu un neașteptat accent scoțian. Ne cunoaștem?

Avocatul a fost mulțumit de oportunitatea oferită de întrebare. În ultima vreme, se bucurase de o intensă publicitate pentru munca lui în numele clienților săi foarte bogați și faimoși.

– Se poate, a spus el vesel, strângându-i mâna lui Young. Recent am apărut la televizor. Sunt avocat.

Zâmbetul lui Young s-a mărit. Logodnica lui, Michelle, era ocupată cu alăptarea bebelușei lor, Scarlet, și el se plictisea. Familia fusese în vacanță la stațiunea extrem de luxoasă Sandy Lane, în Barbados, după care zburaseră la New York doar pentru câteva cumpărături pe drum. Young a făcut cunoscut, cu un aer de confidențialitate, că el plătise cu bani gheață pentru întreaga călătorie – zboruri, hotelurile de cinci stele, cumpărăturile de designer și toate celelalte. Era o dezvăluire care i-a atras interesul avocatului. Poate că explica prezența lor pe primul rând al avionului, s-a gândit el. Dar biletele la Concorde costă cam opt mii de lire sterline fiecare, pentru un zbor dus-întors. Ce gen de oameni plătea pentru ele cu bani gheață?

Cei doi bărbați și-au petrecut restul zborului discutând amabil și, când au aterizat la Heathrow și puntea era deja atașată, Young i-a cerut avocatului o carte de vizită.

– Am o mică problemă cu taxele pe care aș vrea să o discut cu tine, a explicat el, în timp ce se ridicau și-și dezmoreteau picioarele.

Două săptămâni mai târziu, Young a intrat în biroul din centrul Londrei al avocatului și a închis ușa.

– Am jefuit bănci prin toată Europa, a zis el nonșalant. Și de fiecare dată când încerc să-mi cheltuiesc banii în Marea Britanie, funcționarul de la taxe vrea să știe de unde-i am.

Pentru avocat, era o situație surprinzătoare. Cei mai mulți dintre clienții infractori de până acum – la care se referea cu

afecțiune numindu-i „hoțomanii mei“ – aveau grijă să-și limiteze activitățile la teritoriul Marii Britanii. Se părea că Young era un bărbat cu ambiții mai degrabă internaționale; un escroc mult mai interesant. Și-a asigurat noul client că putea să îndrepte lucrurile. Mai întâi însă, trebuia să afle mai multe.

* * *

Young era un bărbat ce părea să se fi născut grăbit. De când își amintea el, își dorise să se îndepărteze cât mai mult de blocul dărăpănat unde crescuse, din asprul port scoțian Dundee. Se lăsase repede de școală și începuse să vândă droguri prin puburile și cluburile din orașul natal, apoi a plecat la Edinburgh să-și desfășoare activitatea la o scară mai mare, în barurile din pivnițele afumate ale capitalei scoțiene. Lacunele din educație erau compensate la Young de farmec, elocvență și viclenie. Ar fi putut convinge pe aproape oricine să facă orice și marele lui talent consta în arta de a încheia o înțelegere. Acest talent avea să-l îndrepte, într-un final, pe drumul transformării într-un autoproclamat „superintermediar“ pentru unii dintre cei mai bogați și expuși politic oameni din lume. Dar întâi trebuia să dea lovitura pe cont propriu.

De pe vremea când era în Dundee, Young avea prostul obicei de a alege un anturaj periculos. Primul său mentor a fost un rege înarmat de cazinou, pe nume Alex Brown, care nu se temea să rezolve prin gloanțe o încăierare dintr-un pub și ale cărui stabilimente aveau soarta stranie de a arde în incendii inexplicabile. Până la urmă, Brown a fost găsit mort, plutind cu fața în jos, pe lângă iahtul său de lux, într-un port spaniol, dar asta la mult timp după ce Young făcuse destui bani ca să plece din Scoția la Londra, pentru luminile mai puternice și afacerile mai importante pe care orașul le avea de oferit. Și când a ajuns în capitală, tânărul escroc s-a hotărât să formeze o alianță și mai periculoasă.

Patsy Adams era unul dintre cei trei frați care conduceau cea mai temută bandă de crimă organizată din Marea Britanie și era celebru, reprezentând una dintre cele mai violente figuri din lumea interlopă a Londrei. Familia Adams, sau A-Team (Echipa A), cum le plăcea să-i știe lumea, adunase o avere în valoare de sute de milioane de lire sterline prin numeroasele lor infracțiuni. Patsy era gorila familiei: marca lui erau împușcăturile trase de pe o motocicletă aflată în viteză și Scotland Yard făcuse legătura dintre el și douăzeci și trei de lovituri ale bandei. Când a ajuns la Londra, Young a reușit să fie prezentat șefului bandei și a muncit din greu să-i câștige încrederea. În scurt timp, a început să lucreze pentru familie – și atunci au început să curgă banii adevărați.

A-Team se diferenția de grupurile criminale mai mici din Marea Britanie prin înclinația spre violență extremă, dar și prin viziunea lor internațională. Scotland Yard găsisese legături ale familiei cu carteluri de droguri din Columbia și cu grupuri puternice din mafia rusească, livrându-le heroină și cocaină în Sankt-Petersburg. Frații erau bănuți că se ocupau intens de traficarea acestor narcotice prin Europa, pe lângă afacerile lor tradiționale legate de escrocherii, șantaj, mită, trafic de carne vie, spălare de bani, contrabandă, fraudă, trafic de arme, furt și jaf armat.

Young nu a menționat în fața avocatului legătura lui cu Patsy Adams. Dar i-a explicat că se asociase cu o echipă de jefuitori înarmați, care făcuseră milioane atacând bănci de-a lungul Europei. Cea mai mare parte din pradă se afla depozitată în conturi bancare din Elveția și Liechtenstein sau în valize pline cu mai mulți bani decât ar fi știut ce să facă cu ei. Dar de fiecare dată când Young încerca să cheltuiască mai mult în Marea Britanie, era luat la întrebări de Fisc și nu știa ce să răspundă.

Problema devenise mai presantă de când se îndrăgostise. O cunoscuse pe Michelle când ea trecuse un pic de douăzeci de ani

și se ocupa cu succes de selectarea articolelor de modă pentru magazine de profil; chiar de la prima lor întâlnire, îi mărturisise că el știa că ea va fi mama copiilor lui. Acum, visul devenise realitate și ea acceptase să-i devină soție. Logodnicei lui îi plăceau cu siguranță lucrurile fine în viață, dar nici nu se gândea că el nu este un om de afaceri onest. Trebuia să găsească o cale să-și cheltuiască liber banii în Marea Britanie, fără a trezi bănuieli, ca să o poată răsfăța cu genul de lux pe care amândoi știau că ea-l merită.

Avocatul fu șocat că la noul său client exista o emoționantă candoare naivă. Voia să fie acceptat de comunitate. Era frumos, gândea el, să vezi un cuplu tânăr așa de îndrăgostit și avansând pe scara socială.

I-a spus lui Young că știa exact bărbatul care îl putea ajuta să ajungă pe calea cea dreaptă. Trebuiau să stea de vorbă cu un avocat specializat în drept fiscal – și asta era o treabă pentru un senior din Consiliul Reginei.

Când avocatul și Young au intrat în biroul avocatului senior, au fost întâmpinați la ușă de un funcționar nerăbdător.

– Asta vă va costa 3 500 de lire sterline pe oră, l-a salutat funcționarul.

Părea o sumă imensă, dar Young era disperat. A aprobat și au intrat.

Avocatul senior din Consiliul Reginei, semănând cu o bufniță, stătea în spatele biroului său și a ascultat atent cât Young i-a povestit întreaga istorie. Când Young a terminat, avocatul a dat ușor din cap, jucându-se cu degetele mari, a mai pus niște întrebări cât ceasul ticăia. Apoi s-a lăsat pe spate în scaun și a enunțat prețiosul său sfat.

– Ar trebui să-i spui celui de la Fisc de unde ai banii, a zise el.

Young s-a holbat la el. Nu-i venea să plătească pentru un sfat prin care i se spunea să-și mărturisească infracțiunile. Dar avocatul a detaliat. Întâmplător, calendarul cu veniturile impozabile din Legea impozitelor pe venit și profit din 1988 nu făcea nicio mențiune referitoare la banii obținuți prin jafuri bancare. Tehnic vorbind, asta însemna că Young nu era obligat să plătească niciun cent din încasările din jafuri. Mai mult, legea îi proteja pe oameni când făceau declarații fiscale și nu permitea autoincriminarea – ceea ce însemna că Fiscul nu putea să-l denunțe la poliție.

– Ei nu vor să oprească venirea banilor în Londra, a intervenit înțelept avocatul mai tânăr.

Dacă Young declara, pur și simplu, că toți banii erau furați și dacă era de acord să plătească impozit pe dobânda câștigată și pe orice profituri viitoare pe care le făcea prin investiții, autoritățile vor fi fericite.

Spre uimirea lui Young, sfatul s-a dovedit a fi corect. A devenit un vizitator regulat al avocatului din impunătoarea casă în stil georgian, aflată la marginea pădurii Epping, venind în fiecare dimineață pe alee cu Porsche-ul său, pentru o altă zi chinuitoare în care să-și sorteze finanțele încurcate și să se pregătească să spună adevărul. După trei luni, procesul se termina. Așa cum era de așteptat, Fiscul britanic a acceptat declarația și, dintr-odată, Young avea milioane de lire sterline în conturile sale bancare din Marea Britanie.

La ultima sa vizită, Young a venit cu Porsche-ul său și a sunat la ușă, aducând cu el o cutie mare din lemn lustruit. Odată intrat, s-a așezat pe canapea, bând din ceașca lui de ceai și petrecându-și ziua în timp ce avocatul se uita cu interes la misteriosul obiect. Young i-a înmănat cadoul abia când se pregătea să plece.

– Voiam să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine, a zis el cu o expresie sinceră, după cum i s-a părut avocatului. De ce n-o deschizi?

Avocatul a deschis capacul și a rămas cu gura căscată. Înăuntru se afla un Rolex Daytona din aur solid, nou-nouț, cu o curea din piele maro. Young a luat ceasul din cutie și l-a prins la încheietura avocatului – unde a rămas până în ziua de astăzi. Apoi și-a luat rămas-bun și a plecat în lume ca un om nou.

Oxfordshire, Anglia – 1996

De la fereastra biroului ce dădea spre domeniul extins al casei Woodperry, s-a putut vedea un Porsche înaintând pe aleea lungă cu pietriș. Mașina elegantă s-a oprit în fața frontonului din piatră aurită al vilei Palladian din secolul XVIII – numită după vechiul cuvânt englez „wudu-pyrige“, însemnând „părul din apropierea pădurii“ – și a coborât un străin înalt, bine îmbrăcat. La auzul ciocănitului, profesorul iranian s-a ridicat de lângă ziarul pe care-l citea înăuntru și s-a dus la ușă, unde a fost întâmpinat de un zâmbet larg și o mână întinsă.

– Scot Young, a zis omul de afară. Mă îndreptam spre Heathrow și soția mi-a spus că trebuie să cumpărăm casa asta, a continuat el, arătând spre o blondă slabă care aștepta pe locul din stânga. Dacă vrei să o vinzi, mi-ar plăcea să fac o ofertă.

Proprietarul casei Woodperry, Kaveh Moussavi, eminent profesor de drept al Universității Oxford, nu plănua să o vândă. Dar bărbatul de la ușă sa avea ceva ciudat de convingător și uite așa

a fost de acord să se întâlnească cu el în câteva zile, la Londra, pentru a discuta termenii.

Când Moussavi a ajuns la barul elegant al hotelului Dorchester din Mayfair, Young s-a prezentat cu un pahar de șampanie umplut deja dintr-o sticlă la rece, aflată lângă masă, și l-a ridicat pentru un toast.

– Ce sărbătorim? a întrebat Moussavi.

– Îți voi face o ofertă care te va face foarte fericit, a zis Young cu un zâmbet strălucitor. Îți voi cumpăra casa cu bani gheață.

A scos o servietă de sub masă și, când a deschis-o, lui Moussavi ochii i s-au mărit. Înăuntru se aflau rulouri de bancnote de cincizeci de lire sterline, stivuite până la margine.

Trecuseră patru de ani de când Young ajunsese la o înțelegere cu autoritățile fiscale, dar nu-și pierduse gustul pentru combinațiile periculoase. A continuat să se implice în afacerile fraților Adams, iar recent pusese ochii pe comori și mai importante. El și Michelle erau acum căsătoriți, cu două fetițe, Scarlet și Sasha, așa că avea o întreagă familie la care să se gândească. Fusese ocupat cu noi asocieri și nu mai era vorba doar de ciudatul lui milion ascuns în contul elvețian sau de acea servietă. Miza era mult mai mare.

Young a declarat că ar fi plătit 10 milioane de lire sterline – dublu față de cât valora pe piața liberă Woodperry –, dacă Moussavi era pregătit să accepte bani gheață. Apoi ar fi declarat un preț de vânzare de două milioane de lire sterline pe hârtie, păstrând restul în afara registrelor contabile și neimpozabili. Lui Moussavi nu i-a plăcut ideea, s-a răzgândit cu privire la vânzarea proprietății Woodperry și i-a spus lui Young că ar fi acceptat fericit un preț la valoarea pieței dacă primea banii prin transfer bancar.

Profesorul de la Oxford și-a dat repede seama că era ceva în neregulă cu afacerea. Primul indiciu a fost la Dorchester, când

Young a scos 45 000 de lire sterline din servietă pentru a porni vânzarea, dar i-a cerut lui Moussavi o chitanță pentru 50 000 de lire sterline. *Deci răspunde în fața cuiva*, s-a gândit Moussavi, și *ciupește și el ceva*. Asta a fost suficient pentru a-l pune pe gânduri și pentru a cere unei agenții imobiliare de top să-l verifice pe Young. Agentul care l-a sunat înapoi părea derutat.

– Am tot verificat și nu pare să existe nimic, a zis acesta. N-am idee de unde are banii.

Când Moussavi l-a întrebat direct pe Young despre avera lui, scoțianul a zis că a făcut primii bani în imobiliare și a investit milioane în tehnologia cu cipuri și pin a internetului, cu ajutorul unui matematician sovietic genial. La scurt timp după aceea, Young a venit la Woodperry cu un străin cu sprâncene groase, care voia să arunce o privire pe domeniu. Nou-venitul, scund și bine îmbrăcat, vorbea cu un accent rusesc greu și cu un aer grăbit. El era finanțatorul moscovit care-l ajutase pe Young să facă marea sa investiție în tehnologie? Banii acestui om cumpărau, de fapt, casa Woodperry?

În timp ce se pregătea să devină proprietarul vilei din Oxfordshire, Young arunca cu bani în toate direcțiile. Exact cum pretinsese, investise 2,6 de milioane de lire sterline într-o firmă de cipuri și pin pentru internet, deținând 50%, alături de milionarul finlandez și finanțator al partidului conservator, Poju Zabludowicz. La puțină vreme, a mai pregătit o investiție de două milioane de lire sterline, într-o altă afacere on-line, cu magnatul din retail, Sir Philip Green. Îi plăcea să se laude că se alăturase clubului milionarilor. Cu toate astea, când agentul imobiliar a umblat după Young pentru a afla detaliile bancare pe care le va folosi pentru a plăti prețul cerut pentru Woodperry, s-a părut că acesta trăgea de

Re- timp – de parcă avea probleme să trimită banii. Speriat, Moussavi l-a sunat și a devenit dur.

– Ai douăzeci și patru de ore să plătești, altfel vei pierde proprietatea, iar eu te voi da în judecată.

Young a fost impasibil.

– Voi depune mâine banii, în contul tău, a zis el.

– Chiar te referi la bani? a întrebat Moussavi, neîncrezător încă.

– Da, mă refer la bani, Kaveh. Ești sigur că nu vrei să-i accepți?

Moussavi a zis că este sigur. Voia banii la vedere, prin transfer bancar, nu pe sub masă. Să vezi și să nu crezi, în ziua următoare, milioanele au intrat în contul lui Moussavi, printr-un transfer de la Coutts – banca reginei.

Familia Young era fericită în noua proprietate de optzeci de hectare. Și-au înscris cele două fete la ultraexclusivista școală Dragon, din Oxford, alături de copiii unei mulțimi de celebriități strălucitoare, iar Michelle adora să fie stăpâna conacului, supraveghind o mare redecorare și dispunând de o armată de personal casnic pentru a avea grijă de proprietate. În fiecare dimineață când se trezea, se uita pe fereastra dormitorului la terenul unduit și se minuna că era stăpâna a tot ceea ce vedea. Când a nins în ianuarie, a împachetat fetele în combinezoane umplute cu puf și familia a fugit afară să se rostogolească pe pajiștea albă.

Dar familia Young provoca vâlvă în liniștita comunitate rurală din jurul impunătoarelor case. Când au angajat o companie locală scumpă de arhitectură să reamenajeze Woodperry, proprietarul firmei l-a sunat consternat pe Moussavi, o cunoștință veche.

– Domnule Moussavi, cu oamenii ăștia este ceva în neregulă, a zis el. Le-am văzut mobila! ăștia-s clar noi îmbogățiți. De unde i-au obținut?

Între timp, Michelle agita apele la porțile școlii, lăudându-se cu stilul ei extravagant de viață – vacanțe exotice, diamante, cină de două ori pe săptămână la restaurantul de două stele Michelin al lui Raymond Blanc, Le Manoir aux Quat'Saisons. Iar Young nu ușura nici el lucrurile, deoarece gonia cu mare viteză, pe străzile de țară, în Porsche-ul său, lăsând deseori motorul să funcționeze zgomotos afară, lângă puburile locale liniștite. Cei care, la prima vedere, acceptaseră în comunitate noua familie bogată și-au dat repede seama că ceva e putred. Pretenția lui Young că studiasse la Stowe – unul dintre cele mai exclusiviste internate din Marea Britanie – a fost dezmințită de obiceiul lui de a manevra incorect vinul de Porto, la cină.

Moussavi devenea tot mai bănuitor, până când într-o zi, cam la un an după ce avusese loc vânzarea casei Woodperry, la ușa noii sale case din apropierea acesteia i-a ciocănit un detectiv în haine simple. Omul era de la Serviciile Speciale, aripa de siguranță națională din Scotland Yard, și voia să discute despre Young. Scotland Yardul bănuia, a spus el, că cel care cumpărase Woodperry era implicat în spălarea banilor rusești. Poate Moussavi știa ceva despre asta?

Profesorul a declarat că nu știe – deși a povestit despre propunerea lui Young de a cumpăra Woodperry pe sub mână, cu bani gheață –, dar s-a hotărât să afle mai multe pe cont propriu. A început să cerceteze singur cum a ajuns Young să facă avere. Când a întrebat o cunoștință comună despre asta – un om de afaceri local care se împrieteniise cu nou-veniții –, întrebarea lui a fost primită cu surpriză.

– Nu știi? a întrebat omul amuzat. Scot este căraușul lui Berezovski.